

מקישים:
כוכבית [*]
סולמית [#] -
[40058540] -
סולמית [#]

**להאזנה לשיעור
בקול הלשון**

073-295-1245 ישראל
USA 605-313-6660

בלבבי חנוכה 090 שפן - תמצית השיעור - שפן 30:31

גילוי אור הראשית דלעת"ל מתוך מלכות יון שנמשלה לשפן

הקלקול של יון, שהוא נכנס [במקום הזכו שכנה ביניהם] להיות השלישי בין אדם לחוה. כוחו של הנחש זה ואתה תשופנו עקב, והכח של האדם כנגדו זה הוא ישופך ראש, ואת הכח הזה של ישופך ראש, יון שהם בחינת ראשית [חכמה, שמן] דקילקול באים לבטל ומתנגדים לכח הראש שהאדם לא יוכל כנגד הנחש. ובעומק מכח זה יון נלחמים דוקא בפני הבית ולא מחריבים אותו, כי הם באים להתנגד לביהמ"ק שהוא ראשית בשביל שהם יוכלו להתנגד לכח של הבית השלישי שיבנה ולא יחרב לעולם, וזה בחינת בסלע ביתם כח של חזק [סלה, ה' וע' מתחלפות]. כלומר שמחד יון מתנגדים לכח השלישי שזה עבודת הלויים, אך מאידך הם מתנגדים לכח הראשית שזה העבודה שתהיה לעת"ל [גם] ע"י הבכורות שהם ראשית. וכידוע משיח שהוא ראשית בגימטריא נחש, ואליו יון באים להתנגד לראשית שלעת"ל, וזה העומק שחנוכה לא יתבטל לעולם.

דין חנוכה בזמן הזה הוא מדין השלישי, אך הוא נוגע באור של הראשית, כעין מה שיון שהם כח השפן שביתם בסלע [שאינו חרב] רוצים להתנגד לאור דלעת"ל לכח ביהמ"ק השלישי שהוא הראשית דלעת"ל ב"ב.

כח יון מהצד התחתון זה מה שהוא נושק לקרקע, זה המדריגה של השפן שאינו מפריס פרסה שזה שורש הקלקול שברגליים, וזה העומק שזמן הדלקת נר חנוכה זה עד שתכלה רגל מן השוק - תיקון הרגליים.

יתר ע"כ מתגלה במדריגת הרגליים האור של הראשית, שפן אותיות נשף שזה תחילת הלילה זהו זמן ההדלקה משתשקע החמה. וזה מדריגת מש"כ לעת ערב יהיה אור (זכריה יד' ז') דקאי על [לעת"ל ודוגמתו כיום זה] חנוכה שזה זמן ההדלקה, וזה מדריגת נפש דתיקון מדריגת משיח, ושם מתגלה שהערב אינו סוף אלא התחלה חדשה בחינת ויהי ערב ויהי בוקר, ומתגלה בתיקון האור של הראשית של הנחש שהוא מדריגת משיח. וזה עומק מדריגת המעלה גרה שבשפן דתיקון [שבכללות עינינה להעלות ממדריגת גוף למדריגת ראש] שגנוז ביון שדבר שנראה אחרית מתגלה בו אור הראשית, וזה מדריגת שמן שהוא צף ועולה בבחינת שתהא שלהבת עולה מאיליה מהאחרית לראשית, וזה האור הפנימי שמאיר בימי חנוכה לגלות שבמקום הנשף והאחרית שם יש ראשית חדשה, ראש של משיח. בתפיסה הפשוטה משיח הוא אחרית האי עלמא אך בעומק הוא הראשית דלעת"ל. לעת"ל נאמר אור חדש על ציון תאיר, אך מכח חנוכה מתגלה האור של הראשית של הלעת"ל.

חז"ל המשילו את האומות - המלכויות לבע"ה, את מלכות יון [לא' הלשונית] לשפן. שנאמר בו - ואת השפן כי מעלה גרה הוא ופרסה לא יפריס טמא הוא לכם (ויקרא יא' ה'). יון מתנגדים כנגד קוב"ה אוריתא וישראל, נתבונן כיצד מתגלה ההתנגדות אליהם מכח מדריגת השפן.

שורש ההתנגדות היא לקוב"ה. נאמר בתורה לא יהיה לך אלוהים אחרים על פני, ושפן זה שפנה, פנה לאלוהים אחרים, וזו היא מדריגת חטא העגל. וזה מתגלה ביון שאמרו לישראל כתבו לכם על קרן השור אין לנו חלק באלוקי ישראל. ומכח כך הם מתנגדים לאוריתא כמשארז"ל שהשפילו את התורה שנתנה ע"י נביאים, וזה מדריגת שבירת הלוחות. שהרי הראש לנביאים היה משה ועליו אמרו לא ידענו מה היה לו. ומשה ביקש ואם אין מחני נא מספריך, ומכח זה לא הוזכר בפרשת הדלקת המנורה דיקא, וזה שורש התנגדות יון למשה שטמאו את השמנים והעלימו את שמו של משה שמכח מסירות נפשו וכלל בשורש [כמו המים שדוד לא רצה לשתותם שבאו ע"י מסי"נ ונכללו בשורשם], משה, שמן - שם נ'. וזה נרמז בשמותם של בני יון שהם אלישה - בגי' משה (עם הכולל). ותרשיש - תרי שש, שזה יום שישי דמעשה בראשית ושנתנה בו תורה. כתים - מלשון כתית למאור. ודדנים - כשישראל למעלה הם אומרים דודים אנחנו [מכח שם ויפת, יפת מתנגד לשם שזה שמו של משה. ולכן גזרו לא להזכיר שם שמנים], וכשהם למעלה הם דרנים, שרודים בעם ישראל, וזה השורש ללך רד כי שחת עמך.

וההתנגדות לישראל, שפן אותיות נפש, שזה כללות נפשות ישראל. ור"ת נפ"ש נר פתילה שמן, שהתנגדו לנר ה' נשמת אדם. ובעומק, מבואר במשלי (ל' כו') שהשפנים ביתם בסלע. [ולכן זכר להצלה מדליקים נר איש וביתו] משה היה כולל את כל נפשות ישראל, ושורש נפילתו ממדריגת דיבור שהכה את הסלע זה מהקליפת יון שגנוזה בסלע. והחילוק בין דיבור או הכאה לסלע זה השורש בפועל למלחמת ישראל ויון [כי השורש הוא חטא העגל]. ואם משה היה מדבר אל הסלע היה מכניע ומנצח את יון ולא היה צריך מלחמה. וההכאה בסלע גרמה שנס פך השמן אינו אלא ריבוי שפע קיים ולא נס גמור יש מאין, ואילו היה מדבר היו זוכים לשמן יש מאין.

יתר ע"כ מבואר בחז"ל שמלבד מה שהם מתנגדים לשלושה - קוב"ה אוריתא וישראל. הם מתנגדים לכח השלישי, שהם כנגד עז משולשת, וכנגד [החשמונאים שהיו מ] שבט לוי שהוא שלישי. והם נלחמו בחודש כסליו שהוא שלישי מחודשי החורף, כנגד מתן תורה שהיה בחודש השלישי של הקיץ.

שורש המילה שפן זה בקללת הנחש הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב (בראשית ג' טו), מלשון שייף. והנחש הוא שורש